

Budapest — röptében

Autósétán külföldi újságírókkal a magyar fővárosban

Két héten keresztül középeurópai újságírók huszfőnyi csoportja barangolta az ezerarcú Duna és a Fekete-tenger regényes vidékét. Osztrákok, németek, csehszlovákok, svájci és holland lapok képviselői s végül magyarok, — a kis társaság kéthetes együttléte alatt azonban nem érzett meg a nemzetek szerinti széttagoltság, barátok voltak mindannyian és érdeklődő, figyelő szemű újságírók, akik gyönyörködtek az országokat átszelő Duna hosszú-hosszu partvidékének gazdag szépségében s érdeklődéssel barangolták be a bolgár földet, az ősi Tirnovot, az egykori bolgár koronázó várost, a zöld hegyek mélyén rejtődő Préobjansky s a sziklák magasságába vágott Aladja-kolostort, Vidint, ahol még áll a törökökkel sokat dacolt régi vár és az idegenvezető elmeséli, hogy hónapokon keresztül itt élt Kossuth Lajos is, — elmerengtek Ada Kaleh romantikus szépségében, együtt csodálkoztak a festői fekvésű várnai tengerparton, a keleti Rivierán, az édes kis Szveti Konstantin fürdőhelyen, a galatai világitótorony büszke magasságából együtt tekintettek le a Fekete-tenger hullámaira.

Rengeteg látóval, rengeteg érdekesség, amíg a kis csoport elindult a Saturnus-szal és visszatért a DDSG másik pompás hajójával, a Jupiterrel. Amikor a Saturnus elhagyta a pesti Duna-kikötőt, az este tündéri fényében uszott Budapest. És a keletre induló újságírók, akik közül az egyik egyszer Miami-ban töltött pár hónapot, a másik bejárta Kínát, a harmadik sidney-i felvételt mutatott magáról, a negyedik Honoluluról mesélt — nem akartak lejönni a fedélzetről. Itták magukba az esti Pest szépségét és azontul is, az uton sokszor visszatért a refrén:

— Budapest...

A husz újságíró közül kettő volt magyar, a külföldet tizennyolcan képviselték és eközött a tizennyolc között nagyon kevés akadt olyan, aki járt volna Budapesten. (Viszont, aki ismerte a magyar fővárost, volt már Budapesten — nagyon jól ismerte, mert az első látogatás alkalmával annyira megszerette, hogy *eljött többször is.*) De néhányan csak annyiban ismerték, hogy „egyszer keresztülutaztam”, mások pedig — még ennyire sem...

Amikor véget ért a dunai—fekete-tengeri tanulmányút és a fehér hajó újból a pesti kikötő felé közeledett, a külföldi újságíró társaságot készen várta a meglepetés: *pompás autocar a parton*, hogy amíg a hajó két órát Pesten tölt, utasai legalább röptében megismerjék a magyar fővárost.

Egy-két aggodalmaskodás:

— De nincs vizumom!...

Nem volt ezzel semmi baj. A határrendőrség tisztje, aki az egész utlevélvizsgálatot gyorsan, udvariasan, tapintatosan, szinte azt mondhatni *láthatatlanul intézte el s ezzel a dunai hajó nemzetközi utasai előtt a legjobb benyomást keltette*, udvariasan lehetővé tette azt is, hogy a kétórás tartózkodást felhasználhassák Budapest megtekintésére azok is, akiknek utleveléből hiányzott az átutazó vizum.

És pár perccel azután, hogy a hajó kikötött, az elsőnek partra lépő újságíró gárdával már elindult a szikrázó tisztaságban ragyogó autocar.

*

Megyünk Budára, a hatalmas autómonstrum könnyedén szalad, már odaát vagyunk a Gellért-szálló előtt — ez az első pihenő. Bejárjuk a szálloda nagy csarnokát, a pezsgőfürdőt, a hullámfürdőt. Kora reggel van, még nincs élet, de a két uszócsarnok mozdulatlanságában és csendességében is hódító látvány. És a virágok, amelyek tarka színekben pompáznak!

A hullámból a Kelenhegyi-ut kanyargóin keresztül könnyedén szalad fel az autocar a Gellérthegyre. A korareggel üdítő, friss levegője árad és amikor egy-egy pillanatra megszakad a hegyvidéki villanegyed kertjeinek egymásba fonódó zöldje, akkor — felvillan egy kis izelítő a híres pesti panorámából.

De ez még nem az igazi!

Fenn a Gellérthegy gondosan kiképzett, kényelmes kilátótérsegein várakozik a külföldi társaságra meglepetés. Itt van alattunk Pest, a házak rengetege, a hidakkal átszelt Duna, a Margitsziget, mellettünk a királyi vár. Még a pesti ember számára is lenyűgöző és nagyszerű látvány, pedig mi — hányszor láttuk már!

A külföldi újságírók csodálkozó szemekkel nézik és feltörnek a lelkesedés első kiáltásai. El kell magyarázni mindent — hogy odalenn jobbról az a félkör alakú világos folt a Gellért-fürdő, ahol az előbb jártunk, az égnek szökő OTI-torony Budapest egyetlen felhőkarcolója, sorra elmondani a Duna-hidak nevét, mesélni a zöldelő Margitszigetről, a házak rengetegéből kiemelkedő Bazilikáról. Aztán a Dunán meg-

pillantanak egy apró fehér foltot: a Jupiter, amelyen jöttek, s amellyel tovább utaznak.

Nem akarják elhagyni a gellérthegyi kilátókat. Az autocar dudája sokszor elbődül, míg végül mindenki a helyén ül és mehetünk tovább. El a Citadella mellett, le a Krisztina-térre, aztán a Vérmező mellett fel a Várba, első állomás a királyi vár, aztán a miniszterelnökség palotája, majd a Mátyás-templom, a Halászbástya.

*

A Mátyás-templom karcsu tornyát még mindig elcsúfítja a faváz, amely rajta van már nagyon régóta. El is hangzik egy megjegyzés:

— Amikor utoljára Pesten jártam — mondja az egyik külföldi kolléga — akkor is javították... És sajnálkozok, hogy nem élvezheti zavartalanul a híres koronázótemplom szépségét.

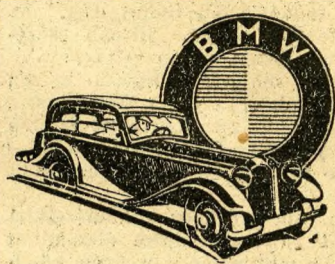
A Halászbástyán megint felgyul a lelkesedés és az elragadtatás.

— *Fischerbastei... Wunderschön!*

*

A vár patinás palotái, érdekes műemlékei között, regényes utcáin halad tovább az autocar, leereszkedik az Országos Levéltár palotája mellett a Széna-térre, aztán át a Margithídon Pestre. A hid közepén néhány pillantás jut a Margitszigetnek, amelyről mindannyian hallottak, sajnos, — rövid az idő, nem futja arra, hogy bemjünk. A Kossuth Lajos-tér a következő állomás, a parlament és a parlament körüli szobrok, majd a Szabadság-tér, a magyar szobrokkal, a tözsdepalotával, a Nemzeti Bank épületével, azután a City, a Tisza István-utcán keresztül ki az Andrásy-utra, — ahol büszkén mutatjuk meg a földalatti lejáróját —, a kontinensen ez volt az első földalatti vasút, még Párizst is megelőztük!

BMW

v., ÚG

Az Andrásy-uton lépésben halad az autocar, a Hősök Emlékműve előtt tart pihenőt. A Mileniumi Emlékmű szoborfiguráin keresztül egy kis magyar történelmet kapnak a külföld vendégek, — Árpádtól Ferenc József dióhéjban felvonul a magyar múlt, aztán a Széchenyi-fürdő, majd Vajdahunyad vára következik...

— *Mint egy ódon angol vár...* — mondják és csodálkoznak, hogy ez az ódon kastély a múlt század utolsó éveiben épült.

*

Most egy kis várossetta következik: a Városliget villanegyede, aztán ki a keleti pályaudvarig, a Rákóczi-uton és a Kossuth Lajos-utcán keresztül vissza a hajóállomásra.

— Milyen hamar elszaladt ez a két óra! — mondja az egyik újságíró. Tényleg, úgy tetszik, mintha az előbb indultunk volna el, és — máris bucsuzunk.

Tele vannak lelkesedéssel. Két óra autósétáján csak izelítőt kaptak Pest szépségéből, érdekességéből, — de ez a két óra is meghódította azokat, akik még nem látták Pestet.

És bucsuznak:

— *A viszontlátást!*

(p. 1.)